

Carta oberta a Ivet Castaño

Apreciada Ivet:

Ja fa quinze dies de les eleccions i, després del xoc inicial i les anàlisis i comentaris tendenciosos d'urgència, la vida continua. També en la Catalunya del tan admirat Artur Mas, que tan apassionadament glossaves en el teu últim article al Pou Digital. Aquestes ratlles volen tenir un to constructiu amb l'única intenció de reenfocar la mirada convergent i allunyar-la d'una manera d'entendre la política i el futur del país que fa un parell de setmanes us va esclatar als morros.

Vagi per endavant ?i va quedar escrit en el meu anterior article en aquest espai ? que vaig ser el primer sorprès del descens en escons ?no tant en vots? de CiU el 25-N. L'opció sobiranista se'n ressent i això em fastigueja. Entre les causes del descens de la federació, a bastament comentades a la premsa escrita, audiovisual i a la xarxa, em quedo amb l'evidència del cop de realitat propiciat per l'ascens de participació. Un augment que té una doble lectura.

D'una banda, visualitza el vot espanyolista i/o unionista i, de l'altra, aquest mateix aflorament contribueix a fer una radiografia molt real de l'estat de la voluntat independentista al nostre país. Aquest estat de la qüestió ha de fer esmolar l'estratègia dels col·lectius sobiranistes i, sobretot, dels partits polítics que, com CiU, aposten pel dret a decidir. Però, com molt bé dius, hi ha poc temps per llepar-nos les ferides. La maquinària de l'espanyolitat ?silenciosa, implacable i més potent dels que ens pensem? ja fa temps que torpedina a cor què vols les línies de flotació dels actors i del pensament favorable a la idea d'un estat propi.

Els convergents ja teniu experiència amb els atacs de la *brunete* mediàtica. El cas Banca Catalana ?que tu i jo no recordem per motius biogràfics? va ser el primer episodi del joc brut per frenar el poder català. No obstant això, no va evitar que, entre *putes i ramonetes*, l'esfera propera al partit, continués festejant amb l'establishment de la capital d'Espanya. Pujol i González, pocs anys després de l'afer, ja es feien la gara-gara. De fet, molts recordem ?i el, mateix ho avala? que el president Pujol va ser *español del año*. Roca Junyent tenia i continua tenint interessos a Madrid i, l'últim gran bastió és Duran i Lleida ?ai, el Duran!? que, amb els resultats del 25-N i com si hagués ressorgit com l'au Fènix, ha començat a fer catúfols per no perdre la condició ?i la suite a la *Plaza de las Cortes*!? del *catalán amable i el político más bien valorado en los mentideros*. Sense comentaris per no irritar-nos.

I, és clar, podem estar d'acord en què Artur Mas ha posat la directa cap a l'independentisme. Fins i tot estic d'acord que ho ha fet amb "*valentia i coratge*" com títols. Però el llast d'anys i anys de mimètic *me duele España* unanimitat pesen molt, moltíssim. Els temps han canviat, però bona part del síndrome d'Estocolm de viure segrestat i esclavitzat per Madrid plana entre bona part del partit. I, el que us és més perjudicial de cara a les urnes: no és opac a la ciutadania.

En el teu article també parles d'unitat ?i directament de necessitat de majoria convergent?. I la unitat és difícil si tots els planetes de la catalanitat han d'orbitar al voltant del mateix astre. L'astre ha de ser la llibertat i la independència, no pas Mas i Convergència i Unió. I més si Unió és un satèl·lit lluminós amb disfuncions. Perquè la resta de planetes també tenen vida pròpia ?i electorat i capacitat de decisió? alguns més a prop del planeta CiU i d'altres molt més lluny. La constel·lació és ben diversa, prou bé que ho reflectirà l'hemicicle en la constitució del nou Parlament.

Al marge de plantejaments messiànics, el que ha faltat i segueix faltant en el discurs convergent i en el de la resta de partits sobiranistes és la plena convicció que, per damunt de tot i vista la conjuntura econòmica actual, la independència és una garantia sòlida per sortir de la crisi. Potser no a curt termini, però si de cara al futur en què l'escenari de llibertat i els plens poders en política

econòmica han de ser un argument irrefutable de justificació del trencament del matrimoni d'inconveniències amb Espanya i de l'espoli dels nostres recursos.

Al capdavant, el que ha passat en les últimes setmanes, forma part de certa progressió *esperable* si mirem en procés cap a la plena sobirania des d'una perspectiva temporal. S'han trencat molts tabús a Catalunya respecte al dret a decidir i, en contraposició, l'Espanya més rànica també s'ha tret la careta i treu foc pels queixals atacant-nos amb mentides, calúmnies i vexacions. Això també demostra que el conflicte és latent i obert de bat a bat. No podem defallir. Vull pensar que som només en una crisi de creixement cap a la majoria necessària per a la independència. Amb o sense Artur Mas.